

ГЕНИЈАЛНА ЈЕДНОСТАВНОСТ

Књига *Божидара Митровића «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права»* доноси невероватан број новина у науку јер је аутор открио једну од основних аксиома Европе – истински назив СлоВена. Тиме је Митровић открио историју СлоВена до VI века, што носи огромне новине у схватању не само европске и словенске прошлости него и даје чврсте доказе о редоследу настанка културе, цивилизације, права и многих других технолошких открића у моменту настанка културе човечанства

Нови издавачки стандард

Књига **«КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права»** доноси нови стандард у погледу изгледа/облика/форме научног рада. Књига је писана по врло строгој методологији израде докторских радова прописаној у Русији посебном Уредбом и низом државних стандарда, који се тичу израде научног рада, па чак и начина исписивања фуснота/сноске. У том погледу аутор овог рада истиче да фусноте/футноте морају бити на страницама где се наводи извор или теза других аутора. Претежна форма досадашњих књига је правоугаона. Ова књига има облик квадрата и димензије 30 x 30 см. С обзиром на то да је у питању научни рад, аутор је очувао уобичајени правоугаони изглед текста, те се за сваки изнети податак, мишљење или извор у фуснотама наводе подаци где је нађен, где је објављен или где се чува. Оно што је битна новина и нови стандард за будуће научне радове, су маргине на којима аутор у три хоризонтална појаса износи пратеће доказе о оним наводима који су дати у текстуалном делу књиге, поред великог броја основних снимака који су дати и у текстуалном делу. Истовремено слике са маргине десне, непарне стране могу да се компарирају са сликама ранијих археолошких извора или доказа који су представљени у доњем, средњем или горњем појасу маргине леве, парне стране књиге.

Књига је добила на лепоти тиме што се аутор, на самом почетку обратио читаоцу, као најважнијем субјекту ових открића, као оном ко ће, без обзира на своју професију, моћи да пружи нове доказе за оно што је изнето у књизи, да провери сваки доказ или констатацију аутора овог рада и исправи оно што је, и поред свих провера, можда нетачно или недовољно прецизно изнето у књизи. Управо зато аутор није попунио сва горња поља маргина те су оне као пучина на коју треба да се отисну нови истраживачи. Она маме и својом раскошном белином којом је

истакнута лепота оних артефакта које је Божидар Митровић изнео у овој књизи, као доказе словенске историје до VI века и континуитета њихове културе и права.

Књига поред текстуалног дела садржи и мултимедијски диск у формату DVD где се (поред снимака предавања Божидара Митровића и његових телевизијских наступа о овим открићима) налази и електронска верзија књиге, коју ће моћи да користе други аутори и истраживачи за лакше претраживање потребних појмова, иако књига садржи детаљан Регистар појмова и одвојено Регистар личних и географских имена.

Својом лепотом, формом и богатом опремом ово је до данас «невиђено», када је у питању научни рад, али ће сигурни смо, постати минимум којег ће се научници у скорој будућности морати придржавати. Неки издавачи су већ већ током Београдског сајма књига замолили Митровића да им преда прве примерке свог рада како би их аутори тих издавача, који припремају своја нова издања, користили у раду.

Божидар Митровић је упозорио да овакав начин излагања даје огромне предности у квалитету аргументације изложеног у књизи али представља мукотрпно брушење јер више нема такозваног «коначног текста за прелом». Тек када дизајнер заврши прелом основног текста књиге, аутор приступа новој фази свога рада допунском везивању расположивих доказа за сваку конкретну страницу текста. То није само пуко слагање слика већ читав истраживачки део пројекта израде књиге јер компарације дају и нова, невероватна открића. Због тога је «прелом» ове књиге трајао више од две године.

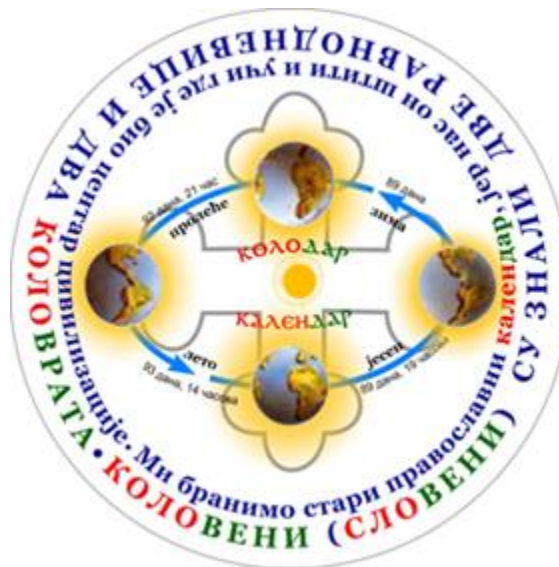
Открића везана за настанак културе

Реч *култура*, потиче од речи **култ** и означавала је у своје време *служење култу*. У књизи је прецизирано да реч *култура* потиче, не од било ког култа, већ од култа који је очуван у најстаријем европском археолошком налазишту Лепенски Вир – 8000 г.п.н.е., недалеко од Београда, где је представљен **круг** као *Сунце* и *два сунчева зрака*, што је означавало **РасСија**.

Али древни СлоВени нису славили статично Сунце већ његово кретање, **Коло**, које **дарује** четири годишња доба, одакле је настала реч **каленДар**.

На том идолу представљено је божанство Јарило или, прецизније, Арило/СВетило односно СветоВид (одатле потиче и буква/слово А то јест реч Аз, пошто је Сунце за древне Словене и било Аз – првоначало – *првобитност*, извор Света и светлости).

Открића у области историје философије

Овај рад је дао мноштво доказа да су древни Словени имали мировозрење/философију «Све је Коло» (које је претходило грчкој идеји – философији: *Све се креће/Panta rei*). Древни СлоВени су сматрали да су (1) «кретање» **Сунца**, (2) кретање Земље, (3) природа и (4) човек једна целина, захваљујући чему су схватили, да се **Коло** материјализује на пресеку дрвета у облику **года/года**, чиме су одредили год/годину дана као јединицу времена

обнове природе. Тек тада су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота (живљења на једном станишту)!

Због тога је **колац**, дрво, за њих био свети материјал из којег су почели да граде **коче/куће** као храм божанства **Коло** и то је био почетак цивилизације и основа и разлог појаве првог насељеног пункта са кућама – археолошко налазиште Винча, поред Београда – 5500 година п.н.е.

То је најстарије схватање **колоДара** древних **СлоВена**, очувано у петокуполном крстообразном православном храму. То и јесте тзв. **тајна руског храма**: тај величанствени доказ да РАСија/Русија и јесте најстарија култура и цивилизација са архицентром у Винчи.

Петокуполни крстообразни православни храм представља величанствени споменик континуитета руске односно слоВенске културе.

Овај рад демантује марксистичку теорију да материјална база одређује духовну надградњу и даје мноштво доказа да је управо мировозрење древних КолоВена (СлоВена) омогућило не само настанак културе (обrade земље прављењем бразда, опонашањем Сунчевих зрака на земљи) него и укупан технолошки прогрес проналажењем **точка** (као еманиције Кола), **плуга** (као форма А – Арила), начином израде **бродова** очувањем влакана дрвета као Сунчаног/божанског духа (што је стварало *спрег сила* и омогућавало прављење лаганих дугих «викиншких» бродова, који су уништавали и бродове Гаја Јулија Цезара). Ово је било могуће само захваљујући томе што су људи себе сматрали делом/венцем божанског процеса те су прослављали своје божанство Коло/Сунчано кретање, опонашајући његово деловање. Генијална једноставност.

Открића у области филологије

Божидар Митровић је, открио да је реч «СлоВени» (и старија варијанта у српском језику «СлаВени») неправилно изведена из **етрусског** назива **КолоВени**, који је очуван на Златној плочици из Пиргија (VI в. п. н.е.), која је нађена 1961. године, што је и тада, и сада на сербском (расенском) језику означавало (тада написано здесна налево, а сада слева надесно) **КолоВени** (*Сунца Лоза*, то јест *Сунца Род*). Глосатори, који су вршили транслитерацију етРуских (азбучних) **правних** текстова

на латиницу прочитали су овај назив као СлАВени односно СлоВени, иако су они себе називали **КолоВени** и **РасСени** (*Сунца Сенке*).

Компаративни приказ значења и шичитавања

Потврду томе је могуће наћи и у Малој Азији, где је била раширена Винчанска цивилизација којој је право име РасСија.

Светислав Билбија је претпоставио да је графема коју је шичитао као «ВиниК..» далеко старија од VI века п.н.е.

У лидијској графемии такође откривамо истинско значење речи СлоВени, што је и тада, и сада на **рассенском** (сербском – руском) језику значило (тада написано здесна налево, а сада слева надесно) **ВиниКоло** (Лоза Сунца, то јест Род Сунца).

У нацистичкој Германији постојало је **Вендско одељење**, које је, како пише А. А. Гугнин у књизи «Литература Лужичких Срба XX века» («Индрик», Москва, 2001), наредило **нацистичкој штампи** да «избегава било каква саопштења и факте о Лужичким Србима, забрањивало се чак и употребљавање самог етнонима Лужички Срби (**Sorben, Wenden**)». Давно је дошло време да се ослободимо од **нацистичких забрана** и схватимо, да су имена **Серби/SorVen** и **Венди/Вени** – синоними.

Због остатака **нацистичких забрана** (у свести неких уредника и научника, који, како су признали, прате **конјуктуру** те сматрају да се историја СлоВена до VI века не сме спомињати) открића Божидара Митровића нису представљена свету као истинска светска сензација, како су је већ оценили стручни часописи у свету, и пре свега часопис «Слово», Москва, Зборник радова са научне конференције Руске академије правосуђа у Москви и «East European and Russian Yearbook of International and Comparative Law» са Пенсилванијског државног универзитета.

Нацистичка забрана је имала своје корене у деловању инквизиције, која је све што је било колоВенско приписала или Римској империји или грчким полисима, како се наводи на задњој корици књиге Божицара Митровића.

Фасмеров «Етимолошки речник руског језика» и многи други радови садрже преко тридесет претпоставки назива СлоВени. Због тога је ово први системски рад, који даје обиље доказа о пореклу имена СлоВени – КолоВени.

С обзиром на то да су основну забуну у погрешном писању и читању речи СлоВени починили правници (гласатори), правично је што је доктор правних наука и исправио ову грешку.

Разјашњење аксиоме КолоВени открило је многа друга, једноставнија и правилнија поимања називв HelVetija, Sweden, Хрвати, Croati (за која се мислило да су апстракције које су с временом добиле значење Швајцарске, Шведске или називе појединих народа).

Правилним тумачењем везе Лепенског Вира и Винче (и, како аутор каже, Божјом вољом, да своја научна открића изнесе први пут на научној конференцији у Давосу, Швајцарска на пословној конференцији где је излагао проблем повреде инвестиционих уговора у Русији, али и говорио о Русији као најстаријој цивилизацији), у књизи је одгонетнут назив ХелВетије. Наиме, реч Хелиос је латинизован назив за Коло у његовом динамичком Творењу Вида и света на мајци Земљи, па је према томе назив древне Швајцарске очуван у изразу КолоВетија, што је био назив за свеколику Европу, што је синоним речи РАСија, што се види на средњовековним картама, где се територија данашње Швајцарске означава као Ruthenia/Русија или Рација или Ретија и на најстаријем археолошком налазишту Каршена/Carschenna у Швајцарској.

Митска шведска прапостојбина Винландија је реално постојећа култура Винче, која се простирала по данашњем 45-том степену северне географске ширине, што има потврду у октрићу да је реч СВЕдска погрешно ишчитана из колоВенског азбучног знака S/Зело као идеографске ознаке Кола/КолоВрата, те је истински назив Шведске био КолоВедија, што разјашњава и многа питања самобитне – слоВенске државности Русије, која се некада распрострајала и на данашње просторе Шведске.

Разјашњење правога назива СлоВени омогућило је да се схвати и изворно значење речи МосКВ-а (која се у средњем веку звала МосКоВ-ија, што је скраћеница од: Божанствена КолоВенија), Босна/Боснија (што је скраћеница од Божанска/Коло Венија), речи АВсонија/АВенија (како су Грци називали Апенине, који су очували Азически знак Кола – А као израз Свети, Светих – Агиос).

Открића везана за историју

Схватајући Коло као божанство, које су називали и СветоВид, древни Словени су себе називали КолоВени. Али 509. г. п.н.е. Латини су направили пуч (познат као Римска револуција), забранили су азическе знаке и друштво које је било базирано на *земљорадњи* и *сточарству* организовано је од 509. г. п.н.е. тако да је *трговина* постала основна привредна грана.

Касније су глосатори, изучавајући етруске правне текстове, при транслитерацији етруских азбучних натписа реч КолоВени неправилно прочитали као реч Словени:

Очигледно назив СлоВени је нераскидиво везан с речју култура и настанком Винче као првобитним цивесом/градом, то јест насељеним пунктом, као мајком свих градова. Без култа Лепенског Вира и опредељења кретања Кола не би настала ни Винча. Али у време Ренесансе инквизиција је управо због тога водила крваву и жестоку борбу против хелиоцентричног/колоцентричног система, неправилно повезујући реч цивилизација са појавом грчких и римских градова (*cives*), захваљујући чему су све што је било словенско, то јест колоВенско, приписали Риму и Грчкој.

Открића у области хералдике

Неоспорни српски симбол *Само Слога Србина Спасав* (присутан како у етруским изворима тако и на гробу Александра Македонског) означава четири огњила, односно четири фазе, у привидном кретању Сунца, што је било основа погледа на

свет Срба односно КолоВена (СлоВена) који су били земљорадници и сточари (што су до **римске-грађанске** револуције биле основне и доминантне привредне гране), што се базирало на **знању** – када се Сунце рађа и на којем солстицију (летње дугодневице – 22 јуна) умире за Човека да би киша (дожд – ДажБог) натопила мајку Земљу, после чега се на дан зимске краткодневице рађа млади Бог (Младо Сунце –БогИћ/Божић). Знање о четири фазе у привидном кретању Сунца, као извору знања и колоВенског (слоВенског) схватања космоса, очувано је не само на српском грбу и на српским капама у Црној Гори, него и у конструкцији четири куполе равномерно распоређене око средишње куполе многих храмова Српске православне цркве и већине храмова Руске православне цркве, која је, као и Српска православна црква, објединила и очувала дохришћанско Правоверно знање, веровање и обичаје старих КолоВена (Словена) и хришћанско православно веровање.

Компарација изворних знакова четири српска огњица очуваних код Бербера (данашња Тунисија/Тунис) и на Апенинима омогућиће не само читаоцима него и самом аутору да констатују законитост у називу Тат-Винија (горња маргина на стр. 143, Тунисија) и ТаркВинија (доња маргина на стр. 142, данас Италија). То отвара нове видике хералдичарима, који морају имати у виду да је отпор не само инквизицији него и борба против потирања памћења о најстаријој цивилизацији КолоВена била пренета управо на грбове, јер су и најстарији грбови настали не само као физичка одбрана од противника него и као духовни симбол узвишеног Кола, чије је огледало човек са круговима/колима на врховима прстију.

Открића у области права

Култ Лепенског Вира значио је «Коло» али и појам **прав/јав-јава** што је и најстарија (и буквално речено) представа или приказ **права**. У српском језику право (као смер кретања) и право (као друштвена појава) идентични су и одговарају овој „културолошкој“ представи из Лепенског Вира, као поимању касније регистрованог теоријског правца, тзв. **религиозног поимања права**, односно још касније **природног права**. Ово поимање права није било праволинијско већ је схватано као Коло. Тако је и данас у руском и у енглеском реч **право** идентична са речју **прав** (право од Бога – dawn right/одозго надоле, али пре свега као кретање **направо/right/надесно/од** Бога). Овакав древни приказ права поклапа се са религиозним поимањем порекла права као најстаријим. Али својом везаношћу за природу ово је не само очигледно најстарији приказ права, већ и поимање које је ближе школи **природног права** јер је симбол/идол Лепенског Вира не само приказ Сунца и Сунчевих зрака већ и приказ човека у покрету – колу јединства природе, Сунца и човека.

Открића везана за историју права

Иако је књигу назвао «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и **права**», сам појам **права** Митровић је први пут изложио 5. децембра 2008, када је књигу «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» користио у завршној речи у међународном арбитражном инвестиционом спору број 51/2003, који води као адвокат тужиоца у Међународном комерцијалном арбитражном суду при Трговачко-индустријској комори Русије у Москви.

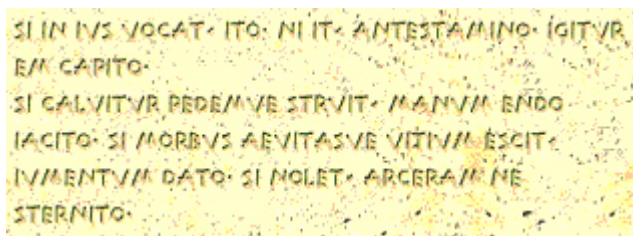
Управо узвишена једноставност таквог поимања **права из Лепенског Вира** (као Кола), омогућила му је да пред арбитрама, који су водећи професори грађанског права Русије и САД, истакне суштину тог инвестиционог спора у коме је његов клијент тужилац, јер му је незаконито у Русији експроприсан хотел, али ће у том «колу» тужени, ускоро, могуће, бити тужилац, кад њему у другој земљи незаконито експропришу његову инвестицију под истим незаконитим мотивима: наводно, неадекватне цене, што је само несхватање да је Уговор – закон за уговорне стране. Ову најстарију *представу права* из Лепенског Вира аутор је као адвокат компарирао са њеном христјанизованом формом у облику колоКољне/звоника Ивана Великог, потенцирајући духовну и моралну одговорност оних који и јесу **јустиција** у арбитражном односно грађанском процесу, а то су пре свега тужилац и тужени, односно њихови представници.

И у том иступању пред арбитрама Митровић је подсетио да се реч *јустивија* користи и у Србији и у Русији у значењу *правосуђе*, те да правосуђе многе судије схватају као *право судије*, иако је то српска реч *устити* те је то *право* (уставно право на судску заштиту) али и божанска одговорност да тужени, односно тужилац, говори само правду. А правда је само у Бога.

На истински значај појма *јустивија* први је скренуо пажњу Леонид Николајевич Рижков у делу «О древностима руског језика»¹[1], који је и разјаснио да реч *iustitia* проистиче од речи «*уста, устав, установление/установљење*»²[2].

У књизи је дато правно разјашњење зашто је то тачно. Ако пажљивије погледамо Закон XII таблица као првобитни римски закон, ова тврдња Рижкова је у потпуности основана. На почетку прве таблице Закона XII таблица написано је *Si in ius vocat (Si in ius vocat)*.

Закон XII таблица (*Leges duodecim tabularum*) усвојен је на захтев плебејаца после Римске револуције 509 г. пре н.е., када су Латини (по неким научницима Рамни) путем пуча свргли етрусског цара. Они су захтевали објављивање **права** и **календара**. Таблице су биле урађене од дрвета, због чега су 390. г. пре н.е. у нападу Гала услед пожара изгореле. Биле су израђене нове таблице од бронзе, али и оне нису сачуване!

Реконструкција дела Закона XII таблица

Али, ако погледамо и ове «редиговане» Законе XII таблица, постаће очигледно да се право остваривало на основу «су-говорења»:

¹[1] Леонид Николајевич Рижков: «О древностима руског језика», Древно и савремено, Москва, 2002, с. 22.

²[2] У руском језику се више користи реч «рот», а у српском језику се сачувао назив *уста*.

Таблица I.

*Ако позивају [било кога] на су-говорeње, нека [позвани] иде. Ако [он] не иде, нека [тај који је позвао] потврди [свој позив] уз сведоке, а потом доведе га на силу*³[3].

Закони XII таблица примењивали су тужбу као **формулу божанских/религиозних речи** (legis actiones – формуле судских тужби које су састављали понтифици⁴[4]). Користећи религиозну формулу, тужитељ у форми тужбе изговарао је (изрицао) свој захтев за право, које није могао да оствари.

Но при томе, судећи по сачуваним варијантама Закона XII таблица као исконском закону римског права, није постојала садашње одређење **субјективног права (ius)** као јединствене целине која се састоји од:

✓ **пуномоћја** и

✓ **тужбе** (actio), која се подноси, ако се пуномоћје не извршава.

Ius (субјективно право – српски: јус, руски: юс) у овој фази развоја права одређивало се као могућност да се помоћу **усменог претреса (устења)** оствари **правосуђе изговарањем божанске формуле** тужбе, помоћу које се субјективно право реализовало.

Због тога је **јустиција** и била изговарање/оглашавање/устење **не од стране суда**, већ од стране **тужиоца – божанске формуле тужбе** (legis actiones), која му омогућује конкретно право.

³[3] Сагласно «Хрестоматији из историје Древног Рима» под редакцијом проф. С. Л. Утченка (1962), цитира се према: «Споменици римског права: Закони XII таблица; Институције Гаја; Дигести Јустинијана», Зерцало, Москва, 1997, с. 5.

⁴[4] Дмитриј Вадимович Дождев: «Римско право», Инфра М–Норма, Москва, 1996, с. 18.

Божанску форму је изговарао/*устио* баш тужилац, и на њега је падала **одговорност** правилног изговарања *формуле права* које је он захтевао. До сада се у српском језику сачувао древни расСенски назив – уста. *Устио* је своје *божанске приговоре* и тужени, којег је тужилац доводио на устење или савремено речено – спор. (7. Нека обе присутне стране по реду штите [своје дело].)

Овакво тумачење *најстаријег* (Лепенски Вир) и *највишег* (колоКољна ИВана Великог) приказа *права*, његове природе и порекла, могло би изгледати као произвољан паралелизам и случајна идентичност да међу арбитрама на заседању по предмету број 51/2003 Међународног комерцијалног арбитражног суда није био професор Вилијам Батлер, који је са руског на енглески превео и објавио Грађански кодекс Русије, Кривични кодекс РФ и Кривично-процесни кодекс РФ и објавио многе књиге о арбитражном праву у Русији и историји права у Русији, који се посебно интересовао за један феномен: у царској Русији све суднице су имале на средини зерцало (огледало), које по мишљењу и доказима и јесте представа *кола* јер се на врху тростране призме са круговима налазио двоглави орао што и јесте знак *кола*, односно знак РасСија/Русија.

Зерцало из суднице царске Русије,

које је послато у Тобољск као знак победе над Турском (чува се у Тобољском државном историјско-археолошком музеју)

Али и то није једина спона и веза и једини доказ континуитета знака Лепенског Вира и *зерцала* из царских судница.

На просторима Русије, али и на просторима Бутмира (сада Босна и Херцеговина), очувао се из прехришћанских времена оклоп који се и у Персији, па и у Ирану, називао *зерцало* како у целини тако и у деловима – који су ништа друго до знак Коло, такво какво је и у Лепенском Виру, какво је и у Мировареној палати Патријаршијског дворца московског Кремља.

Древни руски средњевековни оклоп *зерцало*

Зато Митровићеву констатацију да је надмашио свог учитеља професора римског права др Обрада Станојевића, аутора књиге «Римско право» које је имало XIV издања, не треба схватити као ауторову нескромност коју је изрекао у присуству професора на промоцији ове књиге већ као истицање значаја једне забелешке професора Станојевића у уџбенику «Римско право» у којој се проф. Станојевић позивао на Милића од Мачве по коме је етруски језик био српски. Митровић овим акцентира страхоту времена у коме је било опасно истицати најстарију историју Срба а камоли везивати је за Етруске/Етрурце, због чега је била покренута хајка и на самог Милића Станковића (од Мачве). У престижном руском часопису, а и америчком годишњаку за право, Митровићеви аргументи да је римско право, по пореклу, било етруско/словенско/коловенско названо је истинском научном сензацијом, са јаким доказима, чиме је Божић потврдио скромну напомену свога учитеља, јер наводи једну јапанску пословицу «Ако ученик надмаши свога учитеља значи да је учитељ био добар», а проф. Станојевић је један од најцењенијих педагога, због чега га и даљ ангажују амерички и други универзитети ван Београда.

Открића у области уставног права

У области јавног права, што није професионална специјалност овог аутора, он даје важно одређење појма «**уставног геноцида**» који није карактеристичан, по аутору, само за период када су инострани плаћеници у Русији 1917. извршили пуч и исцртали такозване унутрашње границе, које су после седамдесет година постале и

међународне границе. Овај метод је поновљен 1944-1945. године у бившој Југославији, када су исцртане границе република братских народа. По унапред смишљеном сценарију испуњавања Напуљских услова за отпис дугова пред Париским и Лондонским клубом (према условима потписаним у Напуљу, земље које преживе грађански рат не враћају већи део добијених међународних кредита) 1991. започет је фиктивни рат, којим су те унутрашње републичке границе претворене у међународне. Али појам држављанства је био везан за републичку «припадност» далеко пре тог «темпираног распада», када је статус суверене државе имала само Југославија (па је и грађанство требало бити само југословенско), што је доказ да је цепање Југославије било замишљено, десетине година пре него што је 1991. године започет тај «Напуљски рат» на подручју бивше Југославије.

Аутор указује да наука никада не носи апсолутну истину, те се треба уздржати од сваког уопштавања. Али у овом јавноправном питању аутор сматра да је примењиво правило «*Све је Коло*». Наиме посланици инквизиције и банкарске мафије, који су исцртавали те унутрашње границе, преко свог комунистичког пројекта, после претварања тих граница у међународне, управо на принципу стварања грађанских друштава у овако раздробљеним словенским «сувереним републикама» гласањем за грађанску опцију примењују још једном историјски модел територијалног организовања друштва, где је римски Сенат давно сенатском одлуком утврдио принцип «Сви грађани Рима су Римљани», па би ускоро «Сви грађани Црне Горе требали постати Црногорци», «Сви грађани Словеније – СлоВенци (Срби нису признати за националну мањину)» а тиме и «Сви грађани Србије – Србијанци». Управо је то неприхватљиво и за Србијанце и за Српски народ јер је он, по овом аутору, правни следбеник КолоВена Винчанског периода, где је *принцип персоналне припадности* (српском или другом) роду био и остао доминантнији у односу на територијални принцип.

Тако се у колу *зле антируске и антисрпске* намере комунистичка идеја коришћења нација и националних мањина за рушење словенске цивилизације (толерантности различитости под окриљем рода РасСена) претворила у чисту форму нацизма. Једнонационалне државе Запада створене су огњем и мачем у средњем веку, али је стварање једнонационалних држава СлоВеније, ХрВатске, Косова под окриљем окупационих сила НАТО и протеривање отуда Срба у XX веку чиста форма нацизма у коме је НАТО у протеривању Срба десетоструко успешнији од самих усташа, балиста и других нациста.

Божидар Митровић подсећа да ову форму геноцида нису започели комунисти интернационалисти већ – Гај Јулије Цезар, који је, да би поробио КолоВене поделио њихову Галију на ЦисАлпинску и ТрансАлпинску Галију и,

сукобљавајући једно галско племе са другима, покорио сву Галију и Венетију до западних обала Европе, а краћи период владао и на Британским острвима. Савремени НАТО само понавља оно што је Гај Јулије Цезар написао у «Записима о Галском рату» о чему је аутор ове књиге говорио и на радију ВВС/БиБиСи, на руском језичком подручју.

Принцип територијалне припадности је водио не само геноциду и асимилацији већ и територијалним сукобима и експанзионистичким освајањима. **Принцип персоналне** припадности, који је очувао најстарију винчанску цивилизацију, као цивилизацију толерантности различитости разних родова (и народа) може омогућити да се избегну међудржавни сукоби, да се спречи даље изазивање локалних проблема и криза (усмерених на одлив мозгова у центре који због тога изазивају локална жаришта), може да помогне у интересном повезивању људи на родбинској припадности у сфери културолошких и политичких интеграција тамо одакле су потекли, без обнављања политичких, верских и партијских подела. У том смислу, као правник и адвокат, који даје не само теоријски него и практичан допринос развоју права, овај аутор је предложио, ван књиге, и нацрт «Закона о организовању српске дијаспоре» који снагом и квалитетом превазилази све постојеће текстове.

Филолошка разјашњења аутора за првобитно значење речи СВЕди/ШВЕђани, даје потпуно нов поглед на утемељеваче руске државности. *Норманска теорија* по којој су Русију, наводно основала три Варјага у раду Митровића је оцењена само као доказ да су ове три, скоро митске, личности само обновили Русију на садашњем подручју али не као странци већ као колоВенска/слоВенска браћа, која су објединила распарчана слоВенска/руска племена.

Открића у области архитектуре

Прецизно одређење значења речи СлоВени – КолоВени, и докази о настанку речи култура, а из њеног симбола и Винче као најстаријег археолошког налазишта са кућама од дрвета, даје потпуно нову слику о настанку многих архитектонских елемената.

Тако рад не само јасноћом текста, него и невиђеном лепотом слика даје доказе да коринтски капител није настао из корпе за отпатке (како се наводи у «Граматици архитектуре» и код чувеног Витрувија) већ из мировозрења КолоВена/СлоВена и њиховог поимања година на пресеку дрвета као еманиције Кола (из чега је настао

капител), а влакана стабла као Сунчевих зрака (из чега су настале канелуре). Фронтон по оваквом осветљењу почетака архитектуре и њеним винчанским коренима није ништа друго до Арило, односно КолоДар који дарује календар и венац живота на земљи.

Открића важна за енологе

Ова књига ће постати незаобилазни уџбеник и за енологе јер енологија као наука о вину мора знати да је назив вино проистекао из колоВенског мировозрења о КолоДару које својим Аз (праизворним) зрацима дарује венац живота на Земљи. Вино је било пре свега облик очувања Сунчеве енергије за причешће, у време када се Сунце «селило» у зимском периоду у пределе јужне хемисфере.

Због тога што потиче од имена (Коло)Вени назив *вино* је истоветан у свим европским језицима јер је ова цивилизација обухватала просторе Мале Азије, просторе такозваних Сармата (данашња Русија) и друге просторе 45 паралеле северне географске ширине целе Европе као прапостојбине Винв (КолоВена) и њиховог божанског напитка, вина.

Открића важна за индустрију часоВника

Ова књига ће постати незаобилазни уџбеник и за оне који се баве производњом часоВника јер утврђује јасну везу не само између богопрослављања Сунца, него и даје доказе зашто је данашња Швајцарска престоница те индустрије. А то је управо због тога што је древни назив Швајцарске био КолоВетија/ХелВетија, због чега се и данас назива земља Сунца и има равностранни бели крст на црвеном пољу, као своју заставу.

Књига исправља грешку совјетских рестауратора који су на реконструисаним азбучним бројчаницима торањских часоВника у Суздаљу, не разумевајући ову директну везу између округле форме бројчаника и азическог мировозрења КолоВена, на место цифре 1 погрешно ставили азбучни знак «а», а на место цифре 2 погрешно ставили азбучни знак «б». Аутор тврди да азбучни знак А има значење прапочетка, па мора стајати на месту броја 0, а лигатура азбучних знака «б» и «в» треба да је на броју 1 јер је бог за древне слоВене био један (монотеистичко божанство) иако је истовремено био и Вид (СветоВид) са четири лика који гледају на све четири стране света. Доказ оваквој тврдњи је чувена минијатура «Лазар Српски поставља први торањски часоВник» у Москви. У раду се наводи

председник Руске академије наука који је у XIX веку навео да је реч часоВник настала из речи честица/део венца, али је тек овај рад дао детаљно објашњење и везу Сунца, година на пресеку дрвета, деобу бројчаника и округлу форму часовникв/сатова.

Открића из историје медицине

Тврдња аутора да су први лекари били колоВенски/слоВенски свештеници (који су на основу колоМера/култа Кола из Лепенског Вира владали тајним знањем о привидном кретању Сунца и васкрсу природе услед тог кретања), могла би изгледати недовољно аргументована, без обзира на то што се и данас лекар на руском каже *врач*. Али аутор даје доказе да су врачеве управо захваљујући том знању о значењу Сунца и његове енергетске моћи (коју су чували конзервацијом у облику вина, због чега се вино и данас негује и прави у православним манастирима) лечили свој народ. Посебан значај оваквог приступа је у чињеници да је тиме откривена једна од највећих загонетки савремене археологије: зашто су божанства Лепенског Вира истовремено и риболика и јајолика.

Једноставност објашњења показује генијалност мировозрења «Све је Коло» управо у времену његовог настанка када још није била одређена цикличност годишње обнове природе.

Наиме, древни КолоВени/СлоВени су у Лепенском Виру прослављали божанско појављивање Морене (слоВенско божанство), што је било ништа друго до риба моруна, из рода јесетре, која у тачно одређеном периоду упливава у слоВенске реке, међу којима је био и Дунав, и одлази чак до данашње СлаВоније/КолоВеније на мрешћење. Као најава божанства Кола и скорог доласка васкрслог Сунца ово лепенско божанство је било не само *риболико* већ и *јајолико* јер и јесте *Коло* обнове природе која је са повратком Сунца обнављала вид, исправљала рахитичне, лечила реуматичне и крепила снагу, не само икром коју је даровала Моруна, него и Сунчевим зрацима.

Тако *врачеви* донесоше одгонетку изгледа божанстава Лепенског Вира, те су још једном лекари напаћене српске и слоВенске душе коју инквизиција, нацисти и други злотвори черече и сакате на ситне делове, без икаквог основа.

Открића у области археологије

Овај рад решава једну од највећих енигми данашње археологије: зашто су људи почели да граде насеља? У вези са тим рад даје одговор и на питање: зашто су људи почели да граде управо куће од дрвета?

Због генијалне једноставности тог првобитног погледа на свет, овде не можемо да не поновимо да је култура започета онда када су древни КолоВени помоћу култа Коло (који је очуван у Лепенском Виру) открили годове на пресеку стабла као еманацију тог годишњег кретања (Земље око) Сунца. Тек онда када су одредили год/годину дана као јединицу времена обнове природе древни људи су могли да пређу са номадског на седелачки облик живота. Природно је било да своје куће као храмове праве од дрвета које материјализује њихово Сунчано божанство.

То је управо нераскидива веза између Лепенског Вира и Винче и доказ да се нигде и ни једним поводом не може говорити изоловано о Лепенском Виру или о Винчи већ само у узајамној вези и разумевању.

Али истински значај ових открића за археологију могао се остварити само захваљујући дешифровању речи СлоВени, чиме су повезани не само Лепенски Вир и Винча, него са њима и Каршена у данашњој Швајцарској и сарматске гробнице у данашњој Русији, Сард у данашњој Турској и Борисфењ у данашњој Украјини и симболи савремене Русије – Архангелски саборни храм московског Кремља и КолоКољна/звоник Ивана Великог, који у својој контрукцији и основи садрже симболе Винчанске културе.

Што се тиче критике досадашње археолошке науке аутор, због објективности, реч препушта Метјуу Џонсону, америчком научнику, који је у раду «Археолошка теорија» врло аналитички и аргументовано указао на све слабости досадашње археологије. Наши археолози, или они који се после Васића и Срејовића, безуспешно представљају за археологе (и поред јасних промашаја, застарелих метода и приступа које је Метју Џонсон извргао руглу), покушавају да уз помоћ очева и њихових секташких клубова, не само испарцелишу и изолују свако археолошко налазиште већ и да га приХватизују, како је то случај са неолитским налазиштем Винча, које представљају као део Западне културе и Европске заједнице, неки само зато што процењују да само одатле могу добити донације и «кукуруз који расте на камену» а други јер су део геостратешких подвала српском народу. Због тога наши археолози за оправдану критику Метјуа Џонсона и не хају

оправдавајући своје промашаје, догму и неспособност научног блага на којем седе, искључиво недостатком средстава које би требали да потроше опет на своје застареле погледе и методе рада. Тако је очигледно да су њихова застарела (открића и) објашњења – догма коју бране и политизују фарсом «о уласку у Европу» карикатуралним фразама о «повратку Винче и винчанске археологије у културу Западне Европе и Европске заједнице». Они попут смењеног министра културе маштају да те донације пренесу на приватне фирме или да попут Туристичке организације Србије приме донацију фирме «Транс Романа» и представе не само богомилске стећке и из њих изведене српске православне једнобродне цркве као *трансРоманске храмове*, већ и саму Винчу као романску метрополу, како су већ учинили са Винимацијумом/Виминацијумом и свим другим прероманским некрополома и насељеним местима, не питајући се како то да никада нису открили пре романско насеље (што је и теоријски немогуће и поред све њихове неспособности), како исправно поставља питање Драган Антић један од руководиоца Института нуклеарних технологија у Винчи. Али нису они баш толико неспособни већ је у питању системска превара коју и разобличава књига Божидара Митровића.

Али рад прескаче све те очигледне недостатке, остављајући наше археологе искључиво оценама америчког научника Метју Џонсона, којем очигледно даје за право, али му при томе не допушта сону да наметне амерички став да је наука *договорна ствар* и *ствар конструкције* водећих финансијских и универзитетских центара. Иако је свестан чињенице да цензори немачке и пре свега британске телевизије контролишу средства јавног информисања и одбацују све што би српско и у корист српске културе могло да се појави на српској телевизији а назови «немачки инвеститори» међу којима нема ниједног Немца контролишу све што се може појавити у неким дневним новинама, аутор не само изричитом констатацијом указује да наука није ствар једноумља (конструкције), па макар било оно и америчко већ да је наука ипак објективна истина (иако не апсолутна и једном за увек дата) без обзира, што се кали у сукобу мишљења, и без обзира, што по својој природи претпоставља даља научна открића.

Открића у области историје

Оваквим мултидисциплинарним приступом и открићем аксиоме о истинском називу највећег етноса у Европи Божидар Митровић је повратио историју из догме у сферу науке. Тамо где се не даје апсолутна истина и истина која је једном за увек дата, како покушавају да наметну наши догматичари који себе представљају за академике и историчаре.

Прелаз захваљујући којем је то било могуће крије се можда у оном делу који ће се сигурно и даље истраживати и продубљивати, пре свега у историји права, јер је значајан део историје и пут претварања науке у историјску догму била фаза Римске империје, где су многи колоВенски појмови и називи трансформисани при трансформације вере (ознака вере рода постала је **паганска** вера што и јесте РодоВерје слоВена) па је значајан део СлоВена/КолоВена преточен у *пагане*, други део у *колоне* као друштвени слој, а трећи из форме окупљања родовске скупштине пунолетних/куратих колоВена преточен у територијалне јединице *курије* и *куријатске скупштине*.

Тако је овај рад један целовит приказ и систематично излагање историје СлоВена и прво јасно и комплексно одређење појма назива СлоВени. Захваљујући томе откривена је и историја СлоВена до VI века. Највећа крађа почињена за двадесет векова – крађа историје највећег етноса у Европи је дефинитивно одгонетнута. С обзиром на то да су главни кривци за погрешно тумачење назива СлоВени били *гласатори* то је и Божја воља да је значење назива СлоВени одгонетнуо доктор правних наука, а не неко ко је филолог.

Књига «КолоВени (СлоВени) и континуитет културе и права» ће, очигледно бити интересантна не само правницима, филолозима, историчарима и археолозима већ и архитектама (јер прецизно одређује како је из култа Коло Лепенског Вира и његове материјализације у облику година и влакана на дрвету, као божанском материјалу, у представи најстаријих људи, настала представа *капитела*, представа *фронтоне* и *стуба*, која се на свим језицима у Европи зове, по српској речи и божанству Коло – колона, осим у српском језику, што је логично јер су водећи стручњаци за српски језик и његову «стандардизацију (читај дегенерацију)» били странци.

Књига КолоВени ће бити удбеник и за многе поклонике српског фолкора, и чланове фолклорних друштава, због чега је Митровићу припала част да лично петоминутним излагањем отвори овогодишњи концерт фолклорног друштва «Коло» на Коларцу.

Али књига није затворена и једном заувек дата целина. Основано је надати се да је ово «велики грмен» «из којег ће се изњихати» још многи радови, који ће превазићи овај рад, како се нада његов аутор, али га неће затамнити.

Књига је и завршетак конкурса «Одгонетни име руже», у оквиру којег је идеји Умберта Ека «*да од ишчезлих ствари остају празна имена*» и идеји да **појаве, ствари па и народи, који губе своје име – нестају** супротстављена идеја Паола Коелџа да «*можемо чути звона давно потопљеног Храма*» и исказана увереност да можемо **оживети истину о нашој древној и новијој историји**, без обзира на многобројне фалсификате.

Писање о тој истини једини је начин да одбранимо православље и српски род. Јер ако не схватимо како су нас перфидно истиснули са Апенина, нећемо схватити како и зашто су нас истиснули са Косова и Метохије и зашто и како успешно нас истискују са Балканског крша и равница.